Ч. 185 Пятниця 18 (31) серпня 1900. Рік X

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жаданє і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в агенциї дневникїв пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік К. 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік К. 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

(Гостина румуньского короля в Ішли. — Процес Бресчіого. — Події в Хінї. — З полудневої Африки.)

Румуньский король приїхав до Ішлю вчера по полудни. На двірци повитали его: Цісар, князь Юрий баварский, мінїстер ґр. Голуховский і богато двірских достойників. Повитанє було дуже сердечне. Оба монархи поцїлували ся, і всївши до повозу, їхали серед одушевлених окликів публики до готелю, де королївского гостя повитали архикнягиня Мария Валерия і баварска княжна Ґізеля з сином Конрадом. Король відїхав з готелю де цїсарскої віллї, відтак відвідав архикнягиню Ґізелю.

Вчера, як ми вже згадували, відбув ся процес против убийника Бресчіого. Акт обжалованя закидає Бресчіому умисне, скритоубийче убитє короля Гумберта, і підносить, що перед замахом Бресчі вправляв ся в стріляню до цїли. Відчитанє акту обжалованя відбуло ся цїлком спокійно. Відтак введено до салї сьвідків; було їх 16; з тих 11 візвав прокуратор, а 5 оборонцї. На питанє президента трибуналу Бресчі відповідає тихим голосом, що допустив ся злочину задля нужди народу і з причини недавних подій на Сицилії і в Мілянї. Убийства довершив сам. Нїхто его до того не намавляв і не примушував. Вистрілив до короля три рази з віддаленя 3 метрів. — На пополудневій розправі переслухувано сьвідків. Перший з них підофіцир поліциї Сальваторі оповідає о хвили увязненя Бресчіого. Розярена товпа кинула ся на убийника і треба було звести справжню борбу, або вирвати его живого з рук народа. Коли злочинця привезено до вязниці, був цїлий облитий кровію і мав на собі цїлкомподерту одежу. — Другий сьвідок, ґенерал Авоґардо, що в хвили замаху був в повозї з королем Гумбертом, оповідає, що в перший хвили нїхто не знав, що стало ся. Спитав короля чи не ранений. Король відповів: „Здаєть ся, що так, дійстно“. Сказавши ті слова король умер. — По переведеню розправи і промовах оборонців і прокуратора, спитав предсїдатель Бресчіого, що має ще сказати на свою оборону. Бресчі відповів лиш тілько, що небавом треба надіяти ся революциї. Коли судиї присяжні потвердили вину Бресчіого, засудив его трибунал на дожизненну вязницю.

З Пекіну доносить Бюро Райтера: Три баталїони російскі, два японьскі, один анґлїйский і один американьский перешукали за ворохобниками цїлу околицю міста на 5 миль довкола, однако не найшли нїякого слїду по них. Японцї займили лїтну палату цїсарску.

Коли вірити найновійшим депешам з полудневої Африки, то війна входить в нову стадию, котра незабавом скінчить ся остаточним зломанєм відпорної сили останків воєнних сил Бурів. В послїдних именно днях мало Бурам непощастити ся так в Оранїї і як в Трансвали. Девет, по своїм успішнім переходї через Валь на трансвальску територию, завернув назад до Оранїї. Его похід під Преторию пояснюють тепер так, що Девет хотів відпровадити президента Оранїї Штайна до Крігера, що ему остаточно повело ся. Виконавши се, вертав до Оранїї, аби назад злучити ся з військами, так само як і Девет зручного Олївера. Після інформаций бюра Райтера, Девет мав вже навіть явити ся в околици Гайльброну. То значило би, що він знов прошхав ся поміж віддїли чотирох анґлїйских ґенералів і станув на ораньскій земли. Прийшов однак за пізно. Его товариш Олївер, котрий доси так зручно викручував ся, попав в руки Анґлїйців. Про сю капітуляцию Олївера Робертс доносить дня 27 с. м.: Бури ударили вчера з трех сторін на Вінбурґ, де стояв ґарнїзон Рендля, але ґенерали Гамільтон і Брус відкинули їх. Бури мали великі страти а Олївер з трема синами впав в наші руки. Рендль стратив більше як 30 людий. В Ґарісміті піддало ся 169 Бурів. Рівночасно прийшло до поважної розправи між обома головними ворожими арміями, між військами Робертса і Боти. Ґенерал Полекарев обсадив в суботу Бельфаст кілька кільометрів на всхід від Мідельбурґа. Дня 26 с. м. Робертс телеґрафував з Бельфасту, що більшу часть тогож дня, анґлїйскі війска були в огни на лїнії 30 миль довгій. Булер і Френч поступали на перед, але Бури уступаючи поволи ставили нашим війскам завзятий опір, при чім послугували ся трема арматами дуже великого калїбру і сильною артилериєю инших армат. Борба тревала аж до пізної ночи. Терен відповідає більше тактицї Бурів, а невигідний для анґлїйскої кінности. — Урядових донесень о результатї битви ще нема, але після приватних депеш, Бури побиті.

---

10)

ОБРАЗКИ з ДАЛЕКОГО ВСХОДУ.

(Після Ріхтгофена, Е. Вольфа, Вартеґґа, Ґольдманна і др. зладив К. Вербин).

IV.

Тайні товариства в Хінї. — Льотос білий. — Союз небес і землї. — Старший брат. — Небо, земля і чоловік. — Бунт Таїпінґів. — Боксери або товариство „великого ножа“ або „червоного кулака“.

(Дальше).

Буває звичайно у всіх народів, що коли любимець якогось народу щезне з его очий, то він жиє і дальше в его души: жиє в его памяти і згадцї, так, що нарід навіть не хоче вірити, щоби він міг померти. А відтак з тої гадки в народї, що вірить яко дитина, піде чутка, що его любимець доси ще дійстно жиє, що він лиш десь укриває ся, або що его насильно укривають, ба що він і не може доти умерти, доки нарід свій не побачить щасливим. В догідній хвили, коли его нарід буде найбільше за ним жалувати, він нараз зявить ся і висвободить его з его біди, з его ярма. Єсть щось глубоко трогаючого в тій вірі.

Минувшість і теперішність показують досить богато подібних проявів, а така повірка єсть й до нинїшного дня в хіньскім народї. Від двіста пятьдесять лїт стогне він в чужій неволи, але коли около половини 17-ого столїтя скинено з престола его домашну династию, династию Мінґів, нарід не повірив, що її зроблено конець на завсїгди. Дехтам, наслїдник послїдного володїтеля з роду Мінґів, „старший брат“, жиє і доси, — сини „царства небесного“ переконані сьвято о тім, — і він зявить ся в критичній хвили, щоби висвободити свій нарід з ярма чужинців, та засяде сам на престолї своїх батьків.

Можна сумнївати ся, чи то можливо, щоби двіста пятьдесять-лїтний старик блукав ся десь на заточеню, щоби скривав ся десь в печері або десь в якійсь нужденній хатчинї на ненаситних водах Янґсекіяну, але з души хіньского народу годї вирвати тої віри. Поклик „Старший брат!“ став ся осередком для тисячів а тисячів вірних прихильників бувальщини, а під тим покликом, що містить в собі всї їх надії, зорґанїзовало ся инше тайне товариство хіньске.

Товариство „Старший брат“ не має так величезного числа членів, як „Небо земля-чоловік“ або як „Льотос білий“, але за то єсть тим рухливійше, тим більше підприємчиве і тим скорше готове взяти ся до оружия. Єсть то тайний і кріпкий заговір войсковий, котрого членів треба шукати найбільше межи давними вояками і втікачами войсковими. Проводирі тої найзавзятійшої тайної секти хіньскої стремлять не лиш до того, щоби скинути династию манджурско-татарску а посадити на престолї свою домашну, але їх честилюбивість сягає ще дальше. Они хотіли би відновити верховну власть Хінців чистої крови, а в їх очах не лиш Татари, але й жителї західних та полудневих провінций суть чужинцями. Тому то середні провінциї суть головним осїдком тих небезпечних заговірників.

Крім наведених тут тайних товариств єсть в Хінї ще богато инших, о котрих Европейцї майже нїчого не знають, а всї они мають більше менше то спільного з собою, що основою їх орґанїзациї єсть якийсь обряд релїґійний а цїлию прогнанє манджурскої династиї. Все, що противить ся їх вірі і що вяже ся з манджурско-татарскою династиєю, єсть їх ворогом; они длятого не перебирають в средствах против чужинців: палять, убивають, рабують. Тайні товариства хіньскі дають нам також розвязку, длячого за кождий раз, коли хіньске правительство знаходить ся в найбільшім клопотї, коли в наслїдок війни з европейскими державами ослабне его сила, вибухає зараз революция і ширить ся в одній хвили в страшенний спосіб. Так було підчас революциї Таїпінґів, так єсть і тепер з т. зв. боксерами.

В лютім 1850 р. помер був цїсар Тао Кванґ Ванґ ті а по нїм слїдував его син І-чу яко цїсар Гіеп-финґ-Ванґ-ті. За его батька вели Хінцї нещасливу війну з Анґлїйцями і мусїли платити велике відшкодованє воєнне та поробити значні уступки Европейцям і Американцям, а тепер за его панованя вибухла революция, викликана тайними товариствами. Члени давного „Льотоса білого“, „Союза небес і землї“, Союза трійцї (Небо-земля-чоловік) і

Новинки.

Львів дня 30-го серпня 1900.

— **Є. Вел. Цїсар** удїлив погорільцям Угнова 5000 корон запомоги.

— **Іменованя.** П. мінїстер скарбу іменував в окрузї львівскої Дирекциї скарбової ревідентів рахункових Андрея Копача, Романа Білачевского, Станислава Ситиньского, Михайла Ґроса і Леоварда Шехтля радниками рахунковими. — Ц. к. шкільна Рада краєва іменувала заступниками учителїв у всхідній Галичинї: Бронислава Духовича для школи реальної в Тернополи, Франца Берґера і дра Здислава Роґойского для реальної школи у Львові, Юліяна Панкевича для реальної школи в Ярославі, дра Макс. Шенета для II. ґімназиї у Львові, Володисл. Янковского і Володим. Левкевича для ґімназиї Франц-Йосифа у Львові, Євгенія Мандичевского для акад. ґімн. у Львові, Мих. Крушельницкого для V. ґімн. у Львові, Витовта Рогошевского для ґімн. в Бучачи, Жиґм. Федоровского для II. ґімн. у Львові, Йос. Лявнгардта для ґімн. в Золочеві, Луку Носаля для реальної шк. в Станиславові, а Людв. Козловского для I. ґімн. в Перемишли, — а перенесла заступників учителїв Омеляна Петцольда з ґімн. Франц-Йосифа до II. ґімн. у Львові, а Арсенія Дорожиньского з ґімн. в Самборі до ґімназиї в Станиславові.

— **Подорож п. Намістника.** Є. Е. п. Намістник ґр. Лев Пініньский, як доносять з Коросна, прибув там дня 25 с. м. пізним вечером в товаристві старости дра Новоселецкого, котрий виїхав навпротив п. Намістника до Заршина. В суботу рано по службі Божій оглядав п. Намістник місто, а в полудне удїляв в старостві авдиєнций. По авдиєнциях удав ся до будинку ради повітової, де приймав Є. Ексцелєнцию презес ради повітової з єї членами, а відтак оглянув будинок учительскої семинариї. По снїданю у старости виїхав п. Намістник о год. 3-ій до Полянки, де звидїв два великі промислові заведеня, фабрику дахівок і паровий тартак і перевів відтак люстрацию громадских доріг в околици. В місцевости Єдличи взяв п. Намістник участь в посьвященю нового моста на ріцї Ясьолцї, а по тім торжестві виїхав в дальшу дорогу до Ясла, поступивши по дорозї до Модерівки на обід до п. Ґорайского. До Ясла прибув п. Намістник вже пізним вечером і замешкав в будинку староства. В недїлю по богослуженю удїляв авдиєнций, почім оглядав будинки і всї приготовленя, пороблені на приняте Є. В. Цїсаря, членів Найв. Дому і Двора та висказав бурмістрови п. Мецґерови призванє за єго енерґію і пильний труд. Відтак люстрував п. Намістник бюра староства і дороги в кільканайцятьох громадах ясельского повіта, а в понедїлок рано від'їхав в дальшу дорогу до Нового Санча. В Санчи витаний горячо товпами населеня, заїхав п. Намістник до староства, відтак удав ся на службу Божу, почім відвідав раду повітову і оглянув новий будинок повітової дирекциї скарбу. В полудне удїляв авдиєнций. почім вийшов на подвіре староства до дожидаючих єго начальників майже всїх громад повіта. Тут промовив до них висказуючи радість, що ті сумні хвилї розрухів, які перед двома роками кинули сумне сьвітло на наш край, проминули і що населенє так скоро вернуло на дорогу честноти і працї. Оглянувши ще місто, виїхав п. Намістник по снїданю у старости в дальшу дорогу до Криницї. Місто Санч було на приняте Є. Ексцелєнциї прибране хоругвами і зеленю.

— **Пожар.** Дня 26 с. м. в полудне згоріли в Дроговжі в перемиским повітї хата і дві стодоли вдови Салучихи, обезпечена на 400 зр., стодола Петра Чумера, обезп. враз зі збіжем на 700 зр., і ерекциональні будинки. стайня та стодола, обезпечені в „Днїстрі“ на 900 зр. Цїлий збір сьвященика як і бідної вдови необезпечений. Страти в збіжу до 2000 зр. Се вже шестий пожар в Дроговжі від двох лїт. Причина невідома.

— **Злодїйска спілка** завязала ся від якогось часу в коломийских горах і вдирає ся до церквей. Такі вдираня були в Кутах, Вижници, Яворові, Брустурах, Мишинї і др. Жандармерия впала вже, здає ся, на слїд, і шукає за одним ноторичним злодїєм коло Пістиня. Сей криє ся одняк в лїсах, а лиш жінка доносить єму живність. Оповідають, що мав повідомити жандармерию, щоби залишила пошукуванє за ним, а він. зібравши потрібну квоту на удержанє жінки, віддасть ся сам в руки власти.

— **Ощадний король.** Король Гумберт, котрий в спадщинї по своїм батку одідичив богато довгів, через час свого 22-лїтного володїня відкладав що року менше-більше по 800.000 лїр і в той спосіб не лише що посплачував довги свого батька, а також закупив просторі посїлости в Піємонтї і коло Риму, котрі суть найлучше в цїлій Італїї загосподаровані, і представляють вартість 20 мілїонів лїр (франків).

— **Рідка пригода** приключила ся оногди деяким Берлинцям, що того дня по полудни були поза містом. Кількох пішеходів, циклїстів і людий, що їхали возами на гостинци, побачили нараз, що простїсенько на них біжить з цїлої сили якесь величезне зьвіря. Коли оно подбігло близше, показало ся, що то був очевидно сполошений верблюд. Хто лиш де міг, ховав ся перед верблюдом; одні поставили ся поза дерева, другі забігли під міст, а циклїсти і люди на возї поїхали чим скорше дальше. Лиш один паробок, що віз бочки з пивом, мав відвагу; він під'їхав як-раз в то місце, куди гнав верблюд, і своїм тяжким возом заступив єму дорогу. Верблюд тогди станув а паробок зловив єго за уздечку. Щож робити з верблюдом? Люди, що поховали ся були, посходили ся і радять; дивлять ся, а на верблюдї сидить бо й малпа перебрана за хінця, і привязана верблюдови до шиї. Бідна малпа аж дрожала зі страху, так була перепудила ся шаленої їзди примусової на верблюдї. Коли так люди ще радили над верблюдом і малпою, давлять ся, а почерез поля жене на кони якийсь чоловік, по єго лици видко, що він як би перепуджений і що єму чогось дуже пильно. Аж свобіднїйше відотхнув, коли станув коло верблюда. Тепер розяснила ся цїла історня. То був директор вандруючої менажериї; він розложив ся був з нею на другім кінци міста недалеко двірця зелїзницї. Нараз над'їхав поїзд, свиснув, зашумів, загуркотів, а верблюд сполошив ся і втїк. Коли присутні слухали ще оповіданя пана директора, надійшла тою самою дорогою, що він і єго верблюд, панї директорова з великим бубном перед собою, з козою перед собою а медведем поза собою. Так знайшла ся щасливо знов цїла менажерия при купі, а пан директор з вдячности за придержанє верблюда, дав всїм присутним одно безплатне представленє.

— **Кари за піяньство** в Росиї. Цар видав новий указ, впроваджуючий отсї зміни в карах за піяньство. Особи знаходячі ся в місцях публичних в станї нетверезім, загрожуючім публичному безпеченьству і супокозви, будуть полїцию усувані, а також можуть бути при-

---

другі сполучили ся разом, щоби прогнати манджурску династию і завести в Хінї социяльно-демократичний порядок. На чолї цїлого того руху станув учений Гунґ-цю-цюан, котрому здавало ся, що він призначений на то, щоби основувати нову релїґію. Єго віра була мішаниною християньскої і будґістичної віри та єго власної науки; він називав себе Тіен-ванґ (король неба) і братом Ісуса, свою державу „царством небесним“ а час свого панованя Таі-пінґ (великий мир). Ся послїдна назва лишила ся опісля цїлому рухови революцийному і єго участникам.

Революция почала ся від того, що Тіен-ванґ казав бурити всї сьвятинї хіньскі і нищити божків, яко противних новій вірі. Число Таіпінґів зросло в короткім часї до такої сили, що они побили цїсарске войско і в серпни 1851 р. взяли місто Юнґ-нґан в провінциї Кванґ-сі. У вересни того року проголосив ся Тіен-ванґ цїсарем хіньским та іменував чотирох королїв на чотири сторони сьвіта. В слїдуючім роцї пустив ся він на північ і забрав значну часть краю положеного над рікою Янґцекіян. Підчас сего походу погибли два єго королї, король полудня і король заходу. Опісля здобули Таіпінґи місто Нанкін і в марті 1853 заняли місто та вирізали там всю татарску залогу разом з жінками і дїтьми, разом яких 20 000 людий, та знищили все що лиш могло пригадувати яку небудь иншу віру і давну династию. Тіен-ванґ назвав місто Тіен-кінґ (столиця неба) і зробив єго своєю резиденциєю. Тепер жив він тут в своїй новій палатї з своїми жінками а єго воєводи вибрали ся на всхід і на північ здобувати другі міста. Остаточною цїлию їх було місто Пекін, котре они хотїли забрати і прогнати звідтам манджурску династию. Війна вела ся кілька лїт. Таіпінґи взяли були провінцию Шан-сі загнали ся до провінциї Печілї і облягали місто Тієнцін, але остаточно мусїли уступити, коли наспіло цїсарске войско з Монголїї.

В 1856 р. настали були роздори межи самими Таіпінґами в Нанкінї. Король всходу став був також удавати сьвятого і тим станув Тіен-ванґови на перешкодї. Тогди убив єго король півночи а в містї межи самими Таіпінґами настала страшна різня, підчас котрої збурено також славну порцелянову вежу. Але незадовго по тім мусїв і король півночи або Пеі-ванґ наложити головою; єго убито. Цїсар вислав знову войско проти Таіпінґів, котре облягало місто Нанкін. Але проводир Таіпінґів Чунґ-ванґ або вірний король побив цїсарске войско і освободив місто. Щастє перехилило ся було знову на сторону Таіпінґів, тим більше, що хіньске правительство запутало ся було знову у війну з Анґлїйцями і Французами. Таіпінґи зачали знову здобувати міста, а в 1862 р. приступили були до облоги Шанґаю. Цїсарске войско все ще стояло під Нанкіном і не могло єго взяти. Тимчасом станув мир межи хіньским правительством а Анґлїйцями і Французами, а що тепер Таіпінґи, взявшись до облоги міста Шанґаю стали небезпечними для інтересів Европейців, то обі сї держави европейскі рішили ся помагати хіньскому правительству против ворохобників. Хіньско-французкий корпус прогнав Таіпінґів з Шанґаю, а Анґлїйцї орґанїзували оборону на ріках. Ще через кілька лїт вела ся війна з Таіпінґами, котрі найсильнїйше держали ся в Нанкінї, давній хіньскій столици. Наконець не могли вже видержати. Дня 30 червня 1864 Тіен-ванґ спалив ся сам разом з своїми жінками і скарбами. Таіпінґи проголосили були цїсарем єго сина, але дня 19 липня по завзятій оборонї взяло цїсарске войско Нанкін. Підчас здобуваня міста старав ся Чунґ-ванґ уратувати молодого цїсаря, але в кілька днів опісля дістав ся сам в руки цїсарского полководця, а той казав єго стратити. З упадком Нанкіну упала і сила та власть Таіпінґів. Они розбрели ся по цїлій державі і ще через два роки не давали спокою живучи з розбоїв.

Історня повтаряє ся. Подібно як тепер підчас ворохобнї боксерів прийшло до війни з Европейцями, так і з кінцем пятьдесяти а з початком шістдесяти років сего столїтя прийшло було підчас революциї Таіпінґів до війни з европейскими державами і до занятя Пекіну. Длятого бодай коротенько мусимо тут згадати про ту подію.

* * *

В 1858 р. станув був мир в Тієнцінї з Анґлїєю і Франциєю. Але дня 25 червня 1859 везла мала анґлїйска фльотиля під проводом адмірала Гопе по ріцї Пеіго анґлїйско-французке посольство до Пекіну. Хінцї стали стріляти з берегів до европейских кораблїв а ті відповіли так само кулями. Війна розпочала ся. Але не малу причину до неї дало і опіюм. Хінцї не перестали були гнївати ся на Анґлїйців за то, що они учать хіньский нарід затроювати ся куренєм тої отруї та перепачковують єї до хіньскої держави, коли противно хіньске правительство старає ся всїма силами спиняти куренє опіюму яко шкідливе здоровлю. Гнїв їх був чей може і оправданий, хоч анґлїйский мінїстер для Індиї, Вуд, відповідаючи в серпни 1859 на адресу товариства против куреня опіюму, давав раду Хінцям що они повинні лиш мірно уживати опіюму, бо оно тогди не шкодить. По такій зачіпцї постановили були Анґлїя і Франция упокорити Хінців. Анґлїйцї вислали 13.000 мужа і разом з военною фльотою та кораблями транспортовими двіста суден, а Французи 9000 мужа під командою ґен. Кузен-Монтобан і 39 кораблїв военних під проводом віце адмірала Шарнера. Головний провід обняли були льорд Ельґін і бар. Ґрос. Коли пра-

держані аж до витверезеня, крім того будуть після закона карані. Дальше заказує ся під карою: участництва в зібранях, маючих на ціли споживане алькоголічних напитків на площах і улицях, в подвірях і підсїнях, як також в границях осад міских там, де уживане напитків заборонене відповідними постановами. За ті переступства установляє ся кара арешту до трох тиждвів або кара грошева до 50 рублів.

— **Горіючий бальон.** На виставі в Парижи стала ся минувшої неділі пригода в наслідок котрої покалїчило ся тяжко богато людий. Вечером того дня мав бути пущений великий бальон „Ніґер“, котрий містив в собі 500 кубічних метрів ґазу. Бальон мав пустити капітан воздушної плавби Мутон. Публики зібрало ся було дуже богато, около 6 тисячів людий; на дворі був страшенний вітер і Мутон не хотів пускати бальона лиш чекав, аж воздух успокоїть ся. Тимчасом серед публики зачав робити ся щораз більший неспокій і она з нетерпеливости стала вже виробляти крики. Мутон казав тогди відчіпати бальон всїв до лодки під ним а з ним всїв також і якийсь купець. Вітер вхопив бальон і став ним дуже бити об телеґрафічні і телефонічні дроти. Бальон підніс ся дальше і став сунути ся по домах та розвалив один комин на якійсь каменици, а лодка запуталась між дротами і там повисла. Нараз видко було як із дрота перескочила до бальона іскра електрична. Хтось з публики крикнув: Стережіть ся, бо буде експльозия! Материя бальона в споді зачала горіти. Коли публика побачила огонь, взяв ся її страшенний переполох і она пустилась втїкати. Одні тратували других і притім покалїчено тяжко якогось побережника, двоє малих дївчат і семеро инших людий. Воздухоплавець однакож не стратив притомности, лиш отворив вентиль і випустив ґаз. Мимо того настала експльозия. У воздусї загриміло, як би хтось стрілив з армати, бухнула величезна поломінь і займив ся пятий поверх недалекого дому. Горіючий бальон зачав спадати. Мутон був все ще в лодці, котра висїла на телеґрафічних дротах, підчас коли его товариш держав ся дротів. Зараз прибігло войско і сторожа пожарна на поміч, приставлено драбину і купець, котрому забагло ся було літати ледви живий зліз по ній на долину; він в горі від диму і поломіни мало що не удушив ся. Мутонови не стало ся нїчого. Огонь в сусїдній каменицї по 2 годинах роботи загашено, але цілий пятий поверх на ній вигорів.

Курс львівский.

Дня 29-ого серпня 1900	платять	жадають
	К. с.	К. с.
I. Акциї за штуку		
Банку гіпот. гал. по 200 зр.	638·—	648·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.	350·—	360·—
Зеліз. Львів-Чернів.-Яси	528·—	535·—
Акциї гарбарні Ряшів	—·—	150·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	480·—	500·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	90 60	91·30
Банку гіпот. 5% преміов.	109·30	110·—
Банку гіпот. 4½%	98·30	99·—
4½% листи застав. Банку краєв.	99·—	99·70
4% листи застав. Банку краєв.	92·—	92·70
Листи застав. Тов. кред. 4%	92·—	92·70
„ „ 4% льос. в 41½ літ.	92·—	92.70
„ „ 4% льос. в 56 літ.	89·60	90·30
III. Облїґи за 100 зр		
Пропінацийні гал.	95·50	96·20
Облїґи ком. Банку кр. 5% II ем.	100·—	100 70
„ „ „ „ 4½%	99·50	100·20
Зеліз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	92·—	92·70
Позичка краєв. з 1873 по 6%	102·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	90·80	91·50
„ м. Львова 4% по 200 кор.	88·70	89·40
IV. Льоси.		
Міста Кракова	70·50	73·—
Міста Станиславова	140·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденский)	42·35	43·25
Угорскі черв. хреста (Курс віденский)	20·75	21·75
Італ. черв. хрес. 25 фр. (Курс віденский)	22·75	23·50
Архікн. Рудольфа 20 К. (Курс віденский)	63·—	65·—
Базиліка 10 К. (Курс віденский)	12·80	13·80
Joszif 4 К. (Курс віденский)	6·50	8·—
Сербскі табакові 10 фр. (Курс віденский)	8 50	10·—
V. Монети.		
Дукат цїсарский	11·35	11·50
Рубель паперовий	2·54	2·58
100 марок німецких	118·—	118·60
Доляр америк.	4·80	5·00

Телеґрами.

Рим 30 серпня. Король Віктор Емануїл постановив перенести лїтну резиденцию з Монци до Казерти під Наполї.

Берлин 30 серпня. Як доносить Local Anzeiger занятє Японцями міста Амой викликало в Хінї загальне затревожене.

Льондон 30 серпня. Ходять вісти, що Росия потайки навязує переговори з Хіною.

Льондон 30 серпня. Після телеґрами з Шанґаю, одержали тамошні европейскі конзулї вість, що хіньский цїсарский двір перебуває тепер в Таюнфу. Там має бути також князь Туан.

Льондон 30 серпня. Льорд Робертс телеґрафує, що Буллер займив Махадодорп. Бури уступили на північ дуже поспішно.

За редакцию відповідає: Адам Крехвецкий

вительство хіньске відкинуло вислане ультіматум, підплили обі сполучені фльоти до устя Пейго і там висадили на беріг 20.500 мужа. Дня 13 серпня 1860 сполучені войска взяли форти Таку, а осьмого вересня розпочало було французке войско похід на Пекін. Тогди Хінцї взялись до переговорів, котрі вели ся в Тунґчу на 8 кільом. від Пекіну. Переговори розпочали ся дня 14 а вже 18 го головний анґлїйско-французкий корпус в силї 6.200 людий обскочило більше як 20.000 хіньского войска враз зі 100 пушками. Союзна армія побила Хінців, але 39 офіцирів і урядників, що вели переговори в Тунґчу дістались в руки Хінців і ті забрали їх до Пекіну. Коли льорд Ельґін надармо жадав їх виданя, пустилась сполучена армія на Пекін. Коло села Палїкау прийшло дня 21 вересня знов до великої битви, в котрій сполучена армія побила хіньске войско в силї 40.000 мужа. Дня 7 жовтня взяли Анґлійцї і Французи цїсарску лїтну палату коло Пекіну, чудо хіньскої архітектури і орнаментики, де була велика маса всїляких цінних діл штуки та всїляких дорогоцінностий, а французкі войска рабували там через три днї. Дня 9 жовтня станули Европейцї під самим Пекіном а дня 13 того місяця місто отворило неприятелеви одну браму. Цїсар тимчасом втік був до своєї лїтної резиденциї Шеголь в Монголії, на північ від Пекіну. Длятого, що цїсар дозволив убити 20 відпоручників, визначених для веденя переговорів, сполучені Европейцї спалили лїтну палату цїсарску Юен-мінґ-юен. Аж тогди згодили ся Хінцї на заключенє мира дня 26 жовтня 1860 в Пекінї. Хінцї мусїли заплатити союзним державам 3 міліони фунтів штерлїнґів відшкодованя военного, пристали на установленє анґлїйского і французкого посольства в Пекінї і поробили ще инші уступки Европейцям.

Від марта 1861 р. були вже в Пекінї посольства анґлїйске і французке а незадовго опісля і американьске. Росия і собі скористала з нагоди та заключену ще 1858 р. угоду доповнила в той спосіб, що Хінцї відступили Росиї лївий беріг ріки Амур (нинїшний приамурский край) і правий беріг ріки Усурі (усурийский край) та пристали на то, щоби Росия мала також свого постійного посла в Пекінї. Оттак лїзли поволеньки европейскі держави до Хіни а їх посли до Пекіну. Якось вневдовзі помер молодий цїсар таки в Шеголи, не побачивши вже більше Пекіну а его наслїдником став его пятилїтний син під опікою трох цїсарских князів.

* * *

Подібно як Таіпінги, так вийшли и нинїшні боксери з кількох давних сект. Основателем їх мав бути начальник округа Цу-Чу в полуднево-західнім Шантунґу. Він оснував товариство для оборони своєї провінциї від Японців, котрі взяли вже були місто Веї-гаї-веї і хотїли пустити ся дальше в глубину краю. Цїль була отже первістно патріотична. По війнї товариство се поставило собі було за задачу боронити тамошнє населенє від розбійників, яких там було богато намножило ся. Але треба мати на увазї, що то дїяло ся в провінциї, з відки вийшов хіньский сьвятий — Кунґ Фу (Конфуций, основатель хіньскої віри, котрого імени Хінцї нїколи не вимавляють, лиш називають его сьвятим) — і що там з давен давна виводили ся революцийні секти. Отже й нова секта прибрала характер релїґийно-полїтичний та зачала рушати ся. Єї цїлию було, як і всїх подібних тайних товариств, прогнане чужинцїв а специяльно манджурскої династиї з Хіни. Здаєсь, що першим знаком сего руху було убите двох німецких місіонарів, по чім Нїмцї забрали Кіаочу. То було в падолистї 1897 р. Але вже тогди здаєсь хіньска цїсарева мабуть зміркувала грозячу їй небезпечність, або, як тепер говорять, хтось їй дорадив позискати собі боксерів і она іменувала основателя секти ґубернатором (віцекоролем) Шантунґа. То іменованє мовби зелектризувало всїх хіньских урядників і они нараз змінили своє поступованє супротив чужинцїв. Ю Шен став орґанїзувати краєву оборону і бунтував Хінців против чужинцїв, а шантунґских боксерів завізвав, щоби они виступали против всїх хрещених Хінців бо то зрадники вітчини. Позаяк шантунґска громада секти „Великого ножа“ не хотїла того зробити, то він покликав єї громади з других провінций. В полудневім Шантунґу закипіло; боксери або секта „Великого ножа“ збурили в 1899 богато місийних домів а рух той переніс ся до других провінций; з ним віджила й гадка, щоби прогнати з Хіни манджурску династию. Французкий посол в Пекінї, Пішон, зміркував на що заносить ся і зажадав разом з другими енерґічного виступленя против ворохобників. Тогди цїсарева покликала ґубернатора Ю-Шена до Пекіну. Але вже було запізно. Боксери, до котрих належить не лиш простий нарід але множество мандаринів і учених, отже сама інтелїґенция, постановили перенести цїлий рух до Пекіну, виступити там против чужинців, наробити тим хіньскому правительству ще більшого клопоту і так улекшити собі прогнане династиї. Здаєсь отже, що цїсарева, кн. Туан і ще другі члени двору вхопились тогди руху секти, щоби самим ратувати ся, підчас коли кн. Чінґ з одною вірною єму частию армії виступив против ворохобників. Дальші події вже звістні.

(Дальше буде).

TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI

Ілюстрована часопись для женщин.

БЕЗПЛАТНО

4 томи повісти

Клим. Юноши „Вичок“ — А. Мечника „Ованес Огана“ — К. Лясковского „Зужитий“ — Ст. Аріеля „Улуди“

за кождий чверть рік том

одержать як „ПРЕМІЮ“ передплатники галицкі.

„TYGODNIK MÓD I POWIEŚCI“ в будучім 1900-тім, а в 42-ім році істнованя буде виходити під тим самим як доси літератским напрямом, з задержанем і на будуче дотеперішного отрудництва в специяльних відділах видавництва.

MODY PARYSKIE

(2.000 рисунків і 12 великих аркушів з кроями і взірцями робіт жіночих) і

GOSPODARSTWO DOMOWE,

завдяки котрим наша часопись независимо від заспокоєня потреб ума образованої женщини, запевнює її практичну хосенність ствердженої вартости.

Обітниць богатих на слова, заповідань уліпшень і реформ, якими визначують ся більше менше всі проспектові оголошеня, уникали ми доси з принципу. Тим менше могли би ми уживати їх тепер, коли читаюча публика відповіла на проявлений в Tygodnik-у напрям дійстними доказами признаня, становлячими для редакциї цінну заохоту до постійности на обібраній дорозі.

Одинокою обітницею з нашої сторони, а радше сказавши, одиноким з'обовязанем, яке приймаємо, єсть стояти і дальше на основі тих пересьвідчень, котрі нині вільно нам вже уважати тревалим звеном між часописию а читателями, а подаючи їм інформациї з проявів дійстного житя, вибирати зпоміж них лише ті, яких вартість і вплив на суспільність власну або чужу признаємо. Ту задачу хочемо виповнити як доси без тіни упереджень, сторонничої ненависти і взгляду на личний інтерес.

То всьо, що вільно нам нині сказати о дусі і напрямі нашої праці на будуще.

Не спускаючи з уваги печаливого і безпереривного постійного забезпеченя сотрудництва нашої часописи, маємо сказати кілька слів о тім, що ми в відділі белетристики приготовили для „TYGODNIK-A MÓD I POWIEŚCI“ на будуючий рік.

Маєм запевнені праці: *Мариї Родзевичівної, Віктора Гомулицкого, Володислава Ст. Рей монта, Севера (Ігн. Мацїйовского), Володислава Умиьского* і многих инших.

В відділі поезиї звістні читателям пера: *Казимира Глиньского, Миріяма, Лянгого, Ор-Ота* і инших, обіцяли нам свої твори на слідуючий рік.

Розпочинаємо рік 1900 двома творами повістевими:

Волод. Ст. Реймонта
повість п. з.:
І по многих днях. — І по многих літах....

Севера
повість п. з.:
Леґенда.

Услівя передплати разом з премією:

У Львові і Кракові:

Чвертьрічно	1 зр. 80 кр.
Піврічно	3 зр. 60 кр.
Річно	7 зр. 20 кр.

В Галичині з почтовою пересилкою:

Чвертьрічно	2 зр. 20 кр.
Піврічно	4 зр. 40 кр.
Річно	8 зр. 80 кр.

Редактор ЯН СКИВСКИЙ.

Передплату для ЛЬВОВА і ГАЛИЧИНИ принимає, числа оказові і проспекта даром висилає

Головна Аґенция і Експедиция „TYGODNIKA“ у Львові

Пасаж Гавсмана ч. 9 і всї книгарні і контори письм,

З друкарні В. Лозиньского — під зарядом В. І. Вебера. (Телефона число 569).